

Art. 9. Karom wyszczególnionym w art. 8 ulegają nie tylko właściciel zakładu, względnie jego zarządca, lecz również służba, która dopuściła się przekroczenia przepisów niniejszej ustawy, oraz wszystkie osoby, wykraczające przeciwko przepisom niniejszej ustawy.

Art. 10. Wszelkie zobowiązania, zaciągnięte z obowiązkami niniejszej ustawy, są nieważne.

Art. 11. Do spółdziałania w wykonywaniu przepisów niniejszej ustawy Minister Zdrowia Publicznego w porozumieniu z właściwymi ministrami powoła organy władz państwowych i komunalnych, jak również organizacje społeczne, mające na celu walkę z alkoholizmem, zrzeszenia oświatowe i spółdzielcze.

Art. 12. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu, o ile zaś chodzi o wykonanie na obszarze b. dzielnicy pruskiej—Ministrowi tej dzielnicy w porozumieniu z Ministrem Zdrowia Publicznego, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu.

Art. 13. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

300.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 4 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w powiatach: gostyńskim w okręgu sądu okręgowego we Włocławku i łowickim w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.

Na mocy art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. P. P. P. № 14 poz. 170) zarządza się w okręgach sądów okręgowych we Włocławku i w Warszawie co następuje:

§ 1. Wylacza się z właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Gombinie gminę Kiernozia i włącza się ją do właściwości terytorjalnej sądu pokoju I-go okręgu w Łowiczu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem 1 czerwca 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

301.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 22 kwietnia 1922 r.

celem wykonania ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550) o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

Na mocy art. 38 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550) o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 29, poz. 232), zarządza się co następuje:

Do art. 1 ustawy.

§ 1. Art. 1 zmienia postanowienia, zawarte w art. 2 ustawy z 16 lipca 1920 r. w ten sposób, że dla wszystkich miejscowości ustanawia się jedno minimum egzystencji w kwocie 180.000 mk. zarówno dla osób fizycznych i spadków wakujących (nie objętych) jak i dla osób prawnych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.

Minimum to stosuje się do wszelkiego rodzaju dochodów, z wyjątkiem dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę określonych w § 20 niniejszego rozporządzenia.

Do art. 2 ustawy.

§ 2. W myśl art. 2, a odmiennie od przepisów ustawy z 16 lipca 1920 r., nie włącza się do ogólnego dochodu płatników dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, o których mowa w art. 3 ustęp 6 i w art. 20 ustawy z 16 lipca 1920 r., oraz w § 20 nin. rozp.

Dochód z tego źródła opodatkowuje się odrębnie na podstawie przepisów działu II ustawy z d. 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 29, poz. 232).

Do art. 3 ustawy.

§ 3. Art. 3 podwyższa dziesięciokrotnie wysokość odliczeń od sumy ogólnego dochodu, oznaczonych w ustępach 3 i 4 art. 10 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.

Odliczeń przewidzianych w art. 10 ustawy z 16 lipca 1920 r. nie bierze się wogóle w rachubę przy opodatkowaniu dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (Dział II ustawy), a uwzględnia się powyższe odliczenia tylko przy opodatkowaniu dochodów, płynących ze wszystkich innych źródeł.

Do art. 4 ustawy.

§ 4. Art. 4 sankcjonuje przepisy, zawarte w części czwartej ustęp „b” § 15 i w części trzeciej ustęp 6 § 26 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. № 48, poz. 298), zaliczając do kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia przychodów (art. 6 ustawy z 16 lipca 1920 r.) koszty wyżywienia członków rodziny, stale pracujących w gospodarstwie rolnem lub leśnem, albo